

Børne Blad

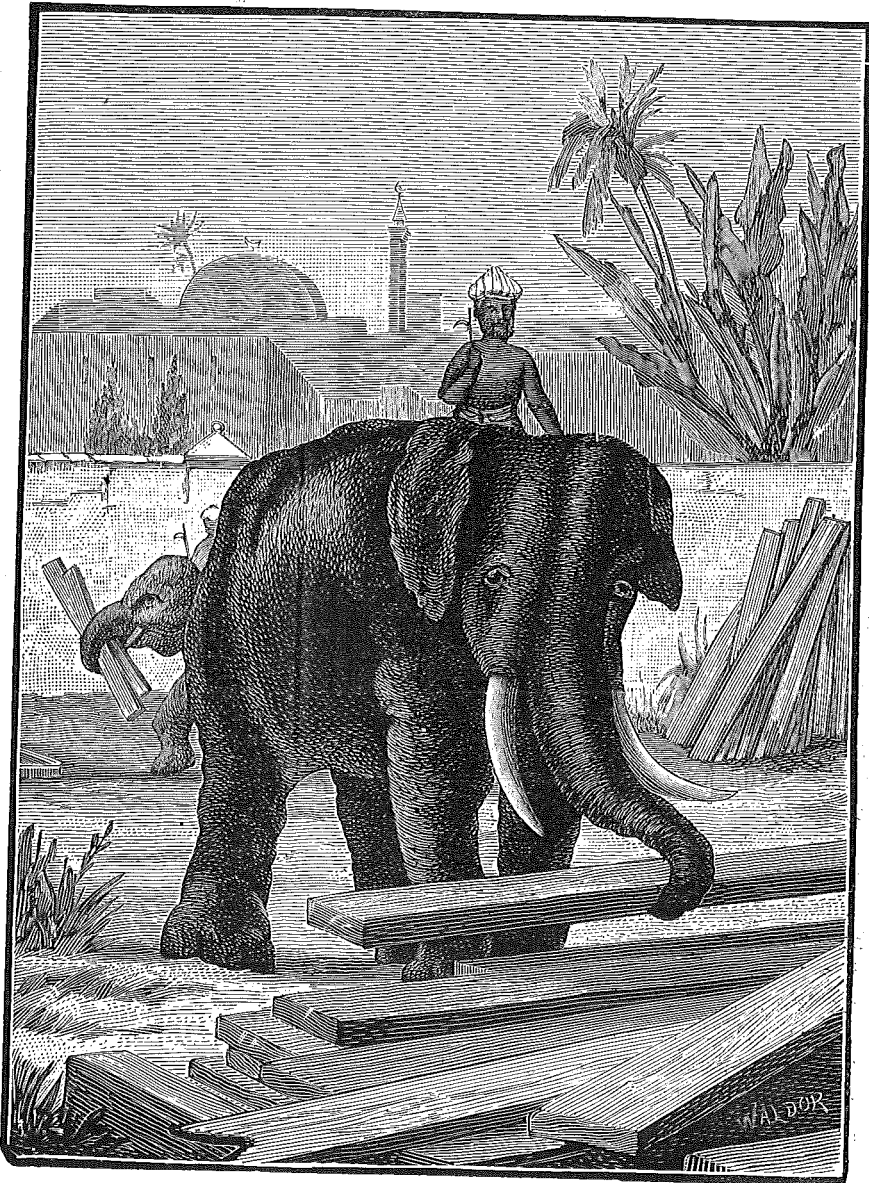

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 6.

5te februar 1893.

19de aarg.

Elefant som plankebærer.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Avisgutten.

Tidlig om morgenen og henimod aften har en mængde koner og børn travlt i de store byer med at bringe aviser fra trykkerierne til de forskellige læsere. Hvordan veiret end er, maa børnene ud, og deres tynde tøj skjærer dem kun daarlig mod regn eller blæst. Naar de har faaet aviserne, jager de utrættelige fra gade til gade, op ad trapper og ned i kjeldere, for alle ønsker jo at faa bladet saa tidlig som muligt. Jeg vil fortælle eder lidt om en sligt, god avisgut; I vil nok blive glade over at høre om ham.

Han er elleve aar gammel. Hver morgen og eftermiddag gaar han med aviser, indtil hans taffe er tom. Allerede kl. 4 om morgenen maa han være paa benene for at kunne tage imod bladet paa kontoret kl. 5½ og bringe det ud i byen. Han maa skynde sig, for han skal først hjem for at have lidt mad, inden han skal i skole. Naar han kommer fra skole, faar han lidt varm middagsmad, hvis hans mor har noget, har hun det ikke, maa han være tilfreds med at faa et stykke mad til en kop kaffe. Saa skal han afsted for at bringe aftenavisen ud. Saaledes gaar den ene dag efter den anden, og der bliver ingen tid til at lege; thi er han hjemme, saa har Paul, saaledes heder avisgutten, jeg vil fortælle om, nok at bestille med at hjælpe sin mor. Han er en god søn og knurrer aldrig, naar han skal hjælpe moderen. Han ved, at hun, efter

faderens død, maa arbejde strengt for at skaffe føden til sig og sine fem børn, og Paul er glad, naar han kan lette byrden lidt for hende. Hans bror, Albert, som endnu kun er otte aar gammel, gaar ogsaa med aviser; men da han er sygelig og svag, maa Paul ofte hjælpe ham, forat han kan faa sine blade om i rette tid.

Det var en raakold efteraarsaften. Paul skyndte sig hen gennem gaden med sine aviser. Han længtes efter at komme hjem i sin moders lille stue, der var der dog meget bedre end nede paa den kolde gade, hvor hans tynde tøj kun daarlig skjærmede mod den bidende nordenvind. Nu havde han endelig uddelt det sidste blad; men han havde en lang vei hjem; thi han boede ude i forstaden, og, skjønt han skyndte sig, saa varede det 20 minutter, inden han kom hjem.

Paul var hel forkommen, da han kom ind til moderen. „Det er koldt i aften, mor“, sagde han. „Ja, vi tænkte paa dig, gutten min, hver gang vinden slog mod ruden“, sagde hun deltagende; „kom nu og spis og drik, kjære barn, du er vist meget sulten.“ — Paul lagde sine arme om moderens hals og sagde kjærlig: „I skal ikke have ondt af mig, jeg arbejder jo saa gjærne for dig og mine søskende. Jeg vilde ønske, jeg kunde arbejde mere og tjene mere; jeg spiser saa meget og kan kun bringe dig saa faa penge“. Moderen klappede ham paa kinden. „Vær taalmodig, barn, tiden gaar hurtig, du kan snart blive fjorten aar, saa bliver det nok bedre for os alle.“ Paul sukede, han vilde saa gjerne allerede nu tjene noget mere for at kunne hjælpe sin mor gennem den kommende vinter. Han gav sig nu i lag med sin mad, medens Albert havde travlt med at spørge, om alle hans blade, som broderen skulde uddele, var besørget rigtig. Paul sagde, at alt var i orden, og fortalte, at borgermesterens kottepige havde spurgt efter Albert. De talte endnu lidt sammen; saa krævede sønnen sin ret. Moderen kom og

bad en aftenbøn med sine børn, og derefter gik de alle til ro.

Lidlig næste morgen sprang Paul hurtig ud af sengen. Moderen var allerede oppe og ifærd med at gjøre ild paa for at lave kaffe. Da Paul havde kysset sin mor, sagde hun: „Du kunde godt have sovet, til kaffeen var færdig, saa kunde jeg have kaldt paa dig.“ — Paul saa op paa vækkeuret, som var et par minutter over 4. „Nei, kjære mor, jeg maa ikke værne mig til at blive en sybsøver.“ Han vaskede sig nu og klædte sig paa. Da han var færdig, traadte han hen til vinduet og opdagede da, at der faldt en tæt regn. „Det er kjedeligt, at det regner, mor, nu bliver aviserne vaade.“ — „Ja, min stakkels gut, du mangler en paraply, og dine sko er ogsaa utætte, men de koster mindst en krone at faa istand, og det er meget for os.“ Paul spiste sin mad og drak sin kaffe, saa tog han sin taske og sagde med kjærlig stemme til sin mor: „Du maa ikke sørge, kjære mor, fordi vi er fattige, den kjære Gud hjælper os nok, det skal du faa at se.“ Han gav nu sin mor et kys og ilede bort, medens hun sad tilbage med foldede hænder.

Paul ilede hurtig til bladets kontor, der fik han sin taske fuld af aviser, og nu gik det fra gade til gade, fra hus til hus, op ad trappe og ned ad trappe. Klokken var 5½. Melke- og bagerbognene kjørte gennem gaderne, og nogle arbejdere ilede til sine fabrikker, som laa udenfor byen. Ellers var der endnu stilhed og hvile over staden, butikkerne var lukkede, og de fleste mennesker laa i sin søde morgensøvn. Paul gik ind i gangen til et stort, høit hus; trapperne var belagte med tepper, den lille avisgut tog derfor sine vaade sko af for ikke at smudse tepperne til. Da han kom op paa første sal, stod døren til hans store forundring aaben. Han vilde lægge avisen indenfor, men fornåm da en lugt af brændt tøj. Han aabnede nu døren og saa, at gangen

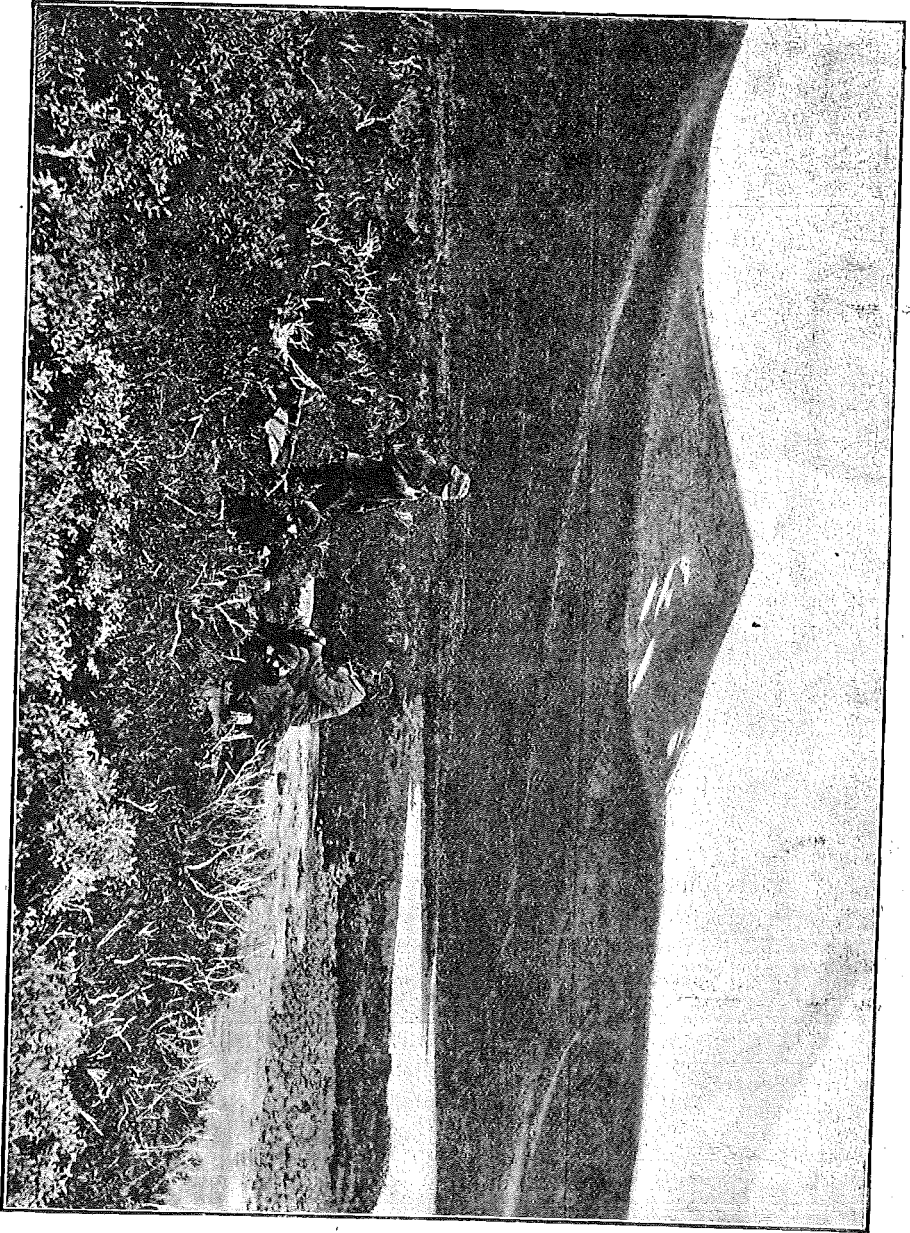
var fuld af røg, der kom fra et værelse, som havde dør ud til gangen. Uvilkaarlig traadte han nærmere. Det var ikke røg fra kjøkkenet, det kunde han straks merke; nei, her var ild i noget, som ikke skulde brænde. Han raabte derfor høit: Brand! Brand! Men ingen hørte hans raab. Han trak i klostestrengen, men der kom ingen. Han tog mod til sig og gik ind i værelset. En tyk røg slog imod ham. Han saa hurtig omkring i værelset, men røgen var nær ved at tage veiret fra ham. Hvor var der dog ild? Der! Der! Han saa noget blinke gennem taagen, og da han saa næriere til, opdagede han til sin skræk, at der laa et menneske udstrakt paa gulvet. Et tykt teppe var næsten forkullet, og en liden, klar flamme steg frem af resterne. Paul kastede hurtig sin taske fra sig, greb en karaffel med vand og kastede det paa ilden. „Hjælp! Hjælp!“ raabte han, „det brænder, det brænder!“ Røgen kvalte hans stemme. Han holdt sit aandedrag og ilede hen til vinduet, men rystende af angst formaaede han ikke at aabne det. Uden at betænke sig slog han sin haand midt i ruden, saa at glasstaaerne faldt klirrende ned paa gaden.

(Sluttet.)

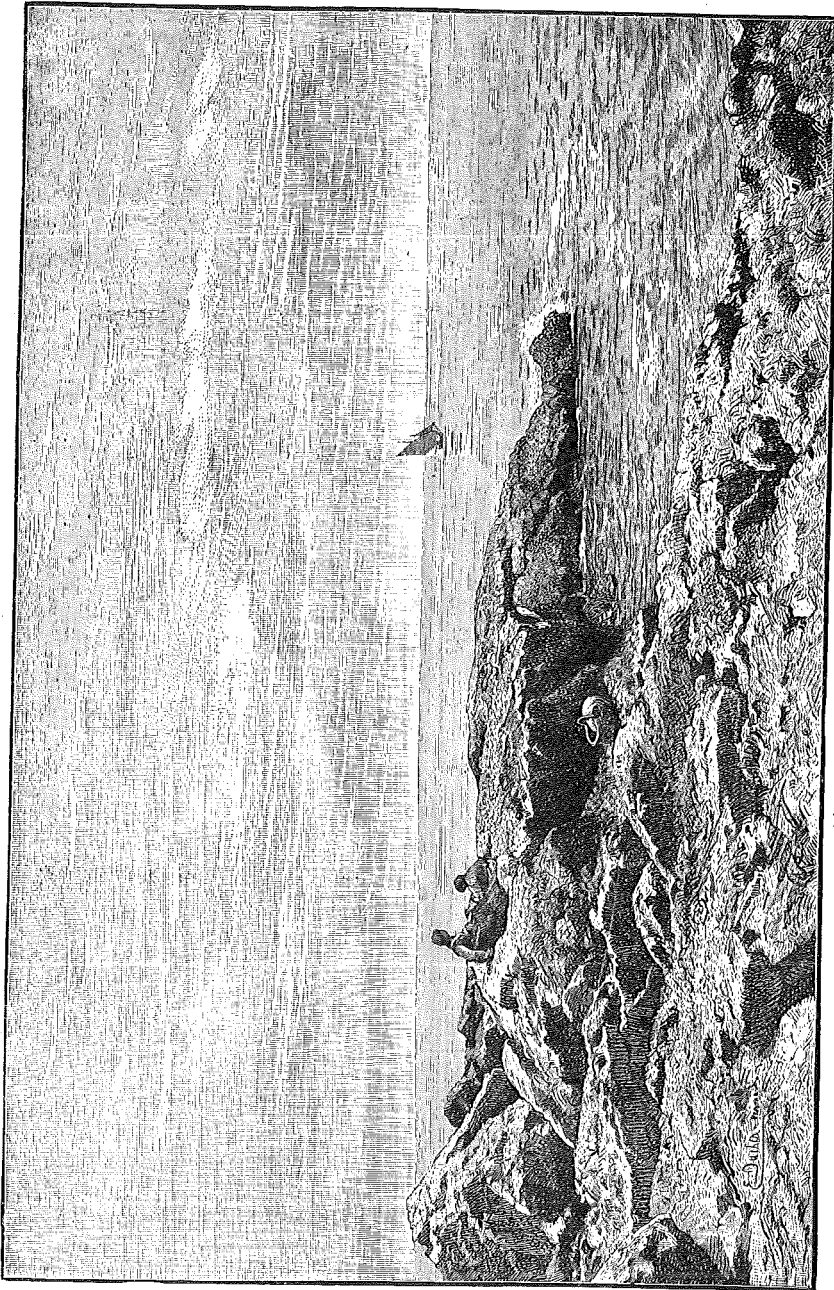
De stjaalne marmorkugler.

Hvor er mine marmorkugler blevne af?” raabte John Louw til sin legekamerat; „jeg havde 6; og nu er to borte; de har du taget, Carl, det ved jeg, for jeg saa dig stoppe haanden i lommen. Gib mig dem!” tilspjode han, idet taarerne brød frem, da han saa Carl vende sig bort for at gaa.

„Jeg bryder mig ikke om dine kugler“, svarede Carl og fortsatte sin vei. Men i det samme saa de Carls far, hr. Melton, komme om gadehjørnet. Da han saa gutterne, og at John var meget bedrøvet, standsede han for at høre om aarsagen dertil. „Carl har taget to marmorkugler fra mig“,

Stra field.

En strand.

hulkede John, „og han vil ikke give mig dem igjen.“

„Har du taget hans marmorkugler, Carl?“ spurgte faderen.

„Nei, papa“, svarede Carl, idet han antog en ligegyldig mine.

„Nei, det kunde jeg vel tænke“, sagde Melton; „det er en feiltagelse; de maa være trillede ind i græsset. Se blot efter, saa finder du dem nok.“

Carl blev i dagens løb mere og mere alvorlig, og hver gang han mødte sine forældres eller søstendes øine, følte han det, ligesom de havde vidst noget om ham, som han ønskede de ikke skulde vide.

Da familien samlede omkring bordet om aftenen, sagde moderen: „Carl, kom hid til mig, mit barn!“ og drog ham med det samme til sig. Carl følte sig forunderlig sty og vilde drage sig tilbage; men moderen holdt ham fast og sagde: „Hvorfor stopper du bestandig dine lommer fulde paa denne stugge maade? Det har jeg jo saa ofte forbudt dig. Du ødelægger jo dine klæder.“ Ved disse ord tog hun en hel del ting op af den fyldte lomme, tilsidst et tommetørklæde og med dette — to marmorkugler.

Hr. Melton reiste sig og forlod efter nogle øieblkke stuen.

Carl følte sig beroliget og stoppede kuglerne i lommen. Et øieblkk efter aabnedes døren til det næste værelse, og faderen sagde med en besynderlig alvor i røsten: „Kom ind til mig, Carl!“

Faderen gik nogle minutter i taushed frem og tilbage i værelset; derpaa vendte han sig til sin søn og sagde: „Carl, du har idag foraarsaget mig mere sorg end nogenfinde før i dit liv — en dybere sorg end den, jeg følte, da jeg saa dig som et lidet barn næsten i dødens arme.“

Carl gjorde ingen spørgsmaal; han brast i taarer. Hvad vilde han ikke i dette øieblkk have givet for at spare sin far den

smerte, han nu havde foraarsaget ham! Men det var for sent! Gjerningen var gjort!

„Hvor har du faaet disse marmorkugler, Carl?“

„Je — je — j — jeg tog dem fra John imorges. O, papa, jeg er saa bedrøbet derover!“

Hr. Melton tog guttens haand, og idet han saa ham fast i ansigtet, gjentog han med eftertryk: „Du tog dem! Hør, Carl, hvad kaldes den, der tager noget, som ikke tilhører ham?“

„En — en — en tyv“, stammede gutten.

„Og hvad kaldes den, som siger usandhed og negter, hvad han har gjort?“

„En — — løgner“, fremstønnede Carl, næsten tilintetgjort.

„De lyder vel strengt, disse navne“; vedblev Hr. Melton, „men de kan i dette øieblkk med rette gives til min søn. Gud har idag oplegnet disse synder i sin bog. Man maa nævne alting med sit rette navn. Forestil dig nu, at du i denne stund hørte nogen at sige: Carl Melton er en tyv og en løgner!“

„O, papa, papa!“ raabte Carl, „jeg vidste ikke, at jeg var nær saa styg! Forlad mig, forlad mig!“

„Hvem kan forlade synder uden Gud alene?“ spurgte faderen alvorlig. „Du har syndet mod ham, Carl, og kun af ham kan du faa forladelse. Jeg har nu fremstillet sagen for dig i dens rette lys, og jeg lader dig nu være alene i stilhed en times tid for at overtænke den.“

Carl følte sig meget uhykkelig, da han nu sad alene med sin samvittighed og sine urolige tanker. Han syntes, han vilde dø, men saa kom tanken paa Gud og et sprog, han for ikke længe siden havde lært: „Hvor skal jeg gaa fra din aand, og hvor skal jeg fly fra dit ansigt?“

Hans tanker blev afbrudte ved, at døren aabnedes, og hans fader traadte ind. Carl

skyndte sig i hans arme og græd, som hans hjerte skulde briste. Faderen sluttede ham i sine arme og lod ham give sine taarer frit løb.

Da han var bleven noget roligere, knælede de ned med hverandre, og med taarefyldte øine og skjælvende stemme bad faderen om forladelse for sin søn for Jesu Kristi blods skyld. Han bad ogsaa inderlig, at han herefter maatte faa naade og kraft til at gjøre alt, hvad han gjorde, med et retsaffent hjerte for Gud.

Carl reiste sig fra bønnen med en lettet samvittighed og nyt mod. Fra denne stund indfaa han klarere end nogenfinde, at han ikke selv kunde bevare sig i fristelsens stund, at han var svag og elendig og tilbøielig til alt ondt, og at han i alt maatte søge styrke hos sin frelser.

Følgende dag gik han med sin far hen til den ven, han havde taget marmorkuglerne fra. Carl leverede dem tilbage og bad ydmygt om forladelse. Den sit han, og John stoppede glad og tankeløs sit legetøj i lommen, medens han kun lidet anede den hede strid, de havde foraarsaget, men som satte sit præg paa hele Carls efterfølgende liv.

Tiden gik, og tildragelserne under skoletiden glemtes. Med tiden blev Carl en agtet købmand, hvis redelighed indtil det mindste erkjendtes af alle, som kjendte ham. Historien om de stjaalne marmorkugler var ukjendt for dem, som kom i forretningsforbindelse med ham; men den havde gjort et uudsætteligt indtryk paa hans eget sind og virket en dyb sønderknuselse, som drev ham til Jesus og siden til at vaage og bede og vandre i ydmyghed for sin Gud.

Den gamle kvinde i Amoy.

Med et stort møde i London fortalte pastor J. MacGowan fra Kina følgende:

Vi har nu en stor kristen menighed i Amoy, som i mange aar har underholdt sig

selv. Denne menighed er næsten helt og holdent en frugt af en eneste kvindes virksomhed, som jeg første gang traf for 23 aar siden. Det stede paa følgende maade: Da vi først begyndte vor mission i Amoy, gik denne kvinde en dag forbi det sted, hvor vi forkyndte evangeliet. Hun gik ind og hørte paa prædikenen. Da hun var kommen hjem, spurgte hendes søn, som var en raa, ugudelig mand, hvor hun havde været. „Jeg har været inde i de kristnes kapel“, svarede hun, „og for første gang i mit liv hørt, hvad disse folk har at forkynde.“ — „Det var uret af mor at gaa derhen“, sagde sønnen i en vred tone. Moderen sagde: „Du ved ikke, hvad jeg har hørt idag; man har bedraget dig angaaende de kristnes lære. Vil du ikke selv gaa med at høre?“ — „Nei, aldrig“, var hans bestemte svar. „Men jeg skal prøve paa at hindre mor i tiere at komme derhen.“ — „Det nytter ikke, kjære barn“, svarede den gamle: „thi jeg har hørt noget, som vil blive sidende inde i mit hjerte, saa længe jeg lever.“

Saa vedblev da moderen søndag efter søndag at søge til vort bedehus. En dag kunde sønnen ikke modstaa længere. Han fulgte efter moderen for at lære hemmeligheden af dette ords tiltrækningskraft; og samme søndag blev han bunden for kristendommen, og nu har han i tyve aar været min bedste hjælper i menigheden.

Hvad blev saa resultatet af denne kvindes virksomhed i sin familie? Det skal I høre! Hun havde fire sønner, og alle blev de kristne, ligesom ogsaa deres hustruer, og for et aar siden var jeg med at indvie en af hendes sønnesønner til prest for en af vore største menigheder. Den gamle kvinde har været et redskab til at føre mangfoldige sjæle til Kristus.

Jørend vi faar kvinderne i Kina omvendte til Kristus, saaledes sluttede presten sin beretning, er det forgjæves at ville søge at ombende mændene.

Fjeld eller strand?

[Se de to billeder.]

Mange baade gamle og unge er saa heldige, at de om sommeren kan faa sig en deilig ferietur, og det kunde vel hænde, at mere end én af vore læsere kan erindre, hvorledes de flere maaneder isoreveten har glædet sig til, hvad sommeren i saa henseende skulde bringe dem.

Men hvis I kunde vælge, hvad vilde I da foretrække: enten en tur op i fjeldet eller et ophold esteds nede ved sjøtanten? Den vilde høifjeldsnatur med den lette friske luft har en forunderlig dragende magt paa enkelte, og ørretfisket ved det ensomme fjeldvand staar for dem som en af de prægtigste fornøielser, de kan tænke sig. Andre vil hellere ned til sjøtanten. Og saa her kan de fiske; vistnok har de ikke fjeldørret, men saa til gjengæld nok af hvitting og torst, kolke og flyndre. Og de ved, hvor opriffende det kan være at ligge og seile og bade og nyde den styrkende sjøluf, som kommer ind fra havet.

Saa, hver sin smag! Men hvad vilde I foretrække, hvis I kunde vælge? Her har I noget at disputere sammen om.

En god søn.

Ritmester Kurzhagen blev engang indbudet af Fredrik II af Preussen til at spise middag hos ham.

„Fra hvilken slægt nedstammer De?“ spurgte kongen i den hensigt at prøve ham.

„Fra saagodtsom ingen, Deres majestæt,“ svarede ritmesteren. „Mine forældre er blot simple landsfolk, og dog skulde jeg ikke ville bortbytte dem mod hvilket som helst andre forældre i den hele verden.“ „Det kan man kalde ædelt tænkt,“ gjensvarede kongen, og en taare randt ned over hans kind. „De den, som stammer sig ved sine forældre og slægtninger.“

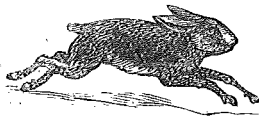
Oplosning paa gaader i nr. 4.

De skjulte dyr og bjer var:

1. Ravn.
2. Due, kalv, elg, abe.
3. Kat, hund.
4. Smaar.

Billedgaade.

S A A

TG

T

